RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 86.853 van 25 april 2000
in de zaak A. 87.218/VII-19.625.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Bulgaarse nationaliteit, op 20 september 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op 27 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (verzoeker) en XXX (verzoekster), beiden van Bulgaarse nationaliteit, komen België voor een eerste keer binnen op 26 januari 1997 en verklaren zich op 27 januari 1997 vluchteling.

1.2. Op 30 april 1997 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 december 1998 komen verzoekers voor een tweede keer België binnen en verklaren zich voor een tweede keer vluchteling op 18 december 1998. Tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken maken verzoekers gebruik van het Bulgaars met behulp van een tolk.

1.4. Op 20 april 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 ten aanzien van verzoeker luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 25 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bulgaarse taal machtig is.
> Betrokkene, van Bulgaarse nationaliteit en Turkse origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal evenals zijn echtgenote (XXX) in Bulgarije problemen te hebben gehad met afpersers. Betrokkene en zijn echtgenote vroegen reeds een eerste maal in België asiel op 27 januari 1997. Zij boden zich echter niet aan voor het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zouden eind februari 1997 vertrokken zijn naar Bulgarije daar betrokkenes vrouw zwanger was en ze in België met te veel personen onder één dak woonden. Eind april 1997 zou betrokkene in Bulgarije een cafetaria begonnen zijn. In mei 1997 zou betrokkene bezoek gekregen hebben van drie afpersers die 1.000 DM eisten in ruil voor bescherming. Betrokkene zou 's anderendaags naar de politie gegaan zijn maar die stelde niets te kunnen doen daar ze niet precies wisten wie de afpersers waren. Ook de daaropvolgende maanden : mei, juni, juli en augustus zou betrokkene 1.000 DM hebben moeten betalen. Betrokkene zou telkens naar de politie gegaan zijn die stelde niets voor Turken te willen doen. Vanaf september 1997 zouden de afpersers een hoger bedrag gevraagd hebben en op 10 oktober 1998 zouden ze naar het huis van betrokkene gegaan zijn waar ze zijn echtgenote zouden hebben geslagen. Ze zou één week in het ziekenhuis gelegen hebben. Dezelfde avond zouden ze betrokkene in zijn cafetaria komen halen zijn en zouden ze hem tien dagen vastgehouden hebben in een villa nabij

Sofia. De tiende dag zouden ze betrokkene gedwongen hebben zijn wagen aan hen te verkopen, waarop ze hem vrijlieten. Betrokkene zou zich nadien bij zijn vrouw gevoegd hebben die reeds bij familie te Koubrat verbleef. Daar zouden ze van betrokkenes vader vernomen hebben dat de afpersers nog geregeld naar betrokkene waren komen vragen. Betrokkene en zijn echtgenote zouden op 8 december 1998 hun land verlaten hebben richting België waar ze op 13 december 1998 aankwamen en op 18 december 1998 asiel vroegen. Betrokkene bezit geen identiteitsdocumenten.

Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad met afpersers. Afpersing is een algemeen probleem in Bulgarije en valt onder een van de criteria vervat in de Conventie van Genève.

Betrokkene stelt dat de politie hen niet wou helpen omdat ze van Turkse origine zijn. Recente informatie, beschikbaar op het Commissariaat-generaal, daterend van januari 1999 stelt dat politieke discriminatie van Turks-etnische groepen of individuele personen door staatsorganen op lokaal vlak niet zichtbaar is. Op vele plaatsen zijn zelfs Turkse burgemeesters en gemeenteraden gekozen (BAFL, 'Politische Lage und Menschenrechtssituations' januari 1999). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat betrokkene omwille van zijn Turkse origine nergens bescherming zou kunnen bekomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

1.6. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 ten aanzien van verzoekster luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 25 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bulgaarse taal machtig is.

Betrokkene, van Bulgaarse nationaliteit en Turkse origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal evenals haar echtgenoot (XXX) in Bulgarije problemen te hebben gehad met afpersers. Betrokkene en haar echtgenoot vroegen een eerste maal in België asiel aan op 27 januari 1997. Zij boden zich niet aan voor het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zouden in februari 1997 naar Bulgarije zijn teruggekeerd omdat betrokkene zwanger was. Terug in Bulgarije zou betrokkene in oktober 1998 bezoek gekregen hebben van afpersers. Nadat betrokkene hen geld zou gegeven hebben, zouden ze haar geslagen hebben. Ze zou met een hoofdwonde één week in het ziekenhuis gebleven zijn. Vijf dagen nadat zij het ziekenhuis verlaten had, zou haar man, die ontvoerd was, thuisgekomen zijn en zouden ze samen naar Koubrat vertrokken zijn bij een tante. Daar zouden ze twee maanden gebleven zijn. Gedurende die periode zou haar schoonmoeder (die bij betrokkene en haar echtgenoot woonde) getelefoneerd hebben dat de afpersers hen nog thuis hadden opgezocht. Betrokkene en haar echtgenoot zouden op 8 december 1998 hun land verlaten hebben richting België, waar ze op 13 december 1998 aankwamen en op 18 december 1998 asiel vroegen. Betrokkene bezit geen identiteitsdocumenten.

Betrokkenes asielrelaas is gebaseerd op dezelfde problemen als haar echtgenoot XXX. Er dient vastgesteld dat in het kader van het dringend beroep ingediend door betrokkenes echtgenoot een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

Derhalve kan ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

1.7. Ondertussen komt verzoekster, XXX, op 29 augustus 1999 voor een derde keer België binnen en verklaart zich op 31 augustus 1999 voor een derde keer vluchteling.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing stelt dat afpersing niet valt onder de Vluchtelingenconventie, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wegens zijn Turkse origine niet de bescherming zou bekomen van de Bulgaarse autoriteiten en dat in Bulgarije de politieke discriminatie van Turks-etnische groepen of individuele personen door staatsorganen op lokaal vlak niet zichtbaar is, terwijl de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing steunt heel eenzijdig en onvolledig is daar zij alleen betrekking heeft op zogenaamde "politieke discriminatie", dat de feiten waarop verzoekers hun vrees voor vervolging baseren (geen bescherming tegen afpersers wegens hun origine) onvoldoende onderzocht werden, dat geen enkel onderzoek werd uitgevoerd naar discriminatie op vlak van het verkrijgen van bescherming door de politie of veiligheidsdiensten in Bulgarije, dat Amnesty International in haar jaarrapport van 1998 aangaande de mensenrechtensituatie in Bulgarije stelt dat "the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed alarm that the Bulgarian authorities had not been sufficently active in effectively countering incidents of racial violence against members of minority groups, and seemed to have failed to investigate acts of violence promptly and effectively.", dat verzoekers in hun land wegens hun handel drijven (cafetaria) door afpersers-maffialeden bedreigd, aangepakt en mishandeld werden waarbij zij gedwongen werden te vluchten, dat zij zoals blijkt uit het jaarrapport van Amnesty

International in geen geval op de bescherming kunnen rekenen van de Bulgaarse autoriteiten;

Overwegende de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen verwijst naar zeer recente informatie van januari 1999 (BAFL, Politische Lage und Menschenrechtssituation); dat dit rapport stelt dat op lokaal vlak politieke discriminatie van Turks-etnische groepen of van individuele personen door staatsorganen niet zichtbaar is; dat er zelfs veel Turkse burgemeesters en gemeenteraden verkozen zijn; dat de verzoekende partijen verwijzen naar het jaarrapport van Amnesty International van 1998; dat een loutere verwijzing naar algemene teksten over de situatie van het land van herkomst niet volstaat; dat de verzoekende partijen niet met concrete gegevens aantonen dat zij nergens in Bulgarije op bescherming zouden kunnen rekenen van de Bulgaarse autoriteiten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon vaststellen dat afpersing niet onder de criteria van de Conventie van Genève valt; dat de bestreden beslissingen op het eerste gezicht de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1995, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bevestigende beslissing van 31 mei 1999 meent dat verzoekers mogen worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontvlucht zijn, dat de verzoekende partijen vrezen in hun land het slachtoffer te worden van vervolging, folteringen, onmenselijke of

vernederende behandelingen of straffen vanwege de maffia die voortdurend (beginnende) ondernemers afperst, dat zij onmogelijk de bescherming kunnen inroepen vanwege de Bulgaarse overheid - zowel de hogere als de lagere echelons - gezien zij nauw vervlochten is met de maffiawereld, dat de verzoekende partijen in hun land wegens hun handel drijven (cafetaria) door afpersers-maffialeden bedreigd, aangepakt en mishandeld werden, daarbij werd verzoekster mishandeld en verzoeker ontvoerd;

3.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen niet onder de toepassing vallen van de Conventie van Genève; dat zij niet met concrete gegevens hebben aangetoond dat zij nergens in Bulgarije op bescherming kunnen rekenen van de Bulgaarse autoriteiten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon vaststellen dat afpersing niet onder de criteria van de Conventie van Genève valt; dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden lijkt; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**